

nähtawal, usfid talwel heinade sees koeo to-
dud ja lomadele pahha teinud.

Selle asja parremaks selletusfeks, tahhan
ma armsa luggejatele ühte tõeste sündinud
luggo üles panna:

Mees olli süggisel metsas puid raiunud,
oksad ja laastud ja purrud hunniko pannud
ja jämmedad puud hunniko otsa. Talwel, kui
neid ärra tõi, leidis alt purrude seest ussi,
sirge ja kõrwaks külmanud, kui üks kep. Mal-
ja pärast tõi mees ussi koeo ja püstitis ahjo
otsa kohta üles soja, katses mis temmast
pidi sama. Se ei turinud kaua, kui üles
sullas ja ka kohhe ellama hakkas, kus tem-
male agga surma tehti.

Ma pannen sedda agga sellepärast üles,
et teadmata innimesed teadwad ennast hoida
ja ette wadata. Ka innimese ihho peale aitab
poom-õlli ja wenne tubbakas, kui us on ham-
mastanud.

Tamme pu ihhokoor ja lehhed on ka head,
ussi hammastud hawa peale panna.

Us ei lähha ial tamme pu alla, egga ei

seisa temma liggi, nenda ka teised kihwtised
lomad.

On us innimest hammustanud, siis peab
ta ennast hoidma, et kui ta sedda kohta katsub
ehk muljub ja pärast selle käega palge ehk
su jure pudub, siis paistetab temma teggo-
mood kohhe hirmsaste üles, ja woib ka sur-
ma sada. Hilja aea eest näggin ühte 14aas-
tast tüttarlast selle läbbi surewad.

Oh inimene hoia sa,
Siis aitab Jummal hoida ka
Ja hoiab sind ka tullest, weest
Ja ussi hirmsa kihwti eest,
Mis, kui ei wata ette sa,
Sind kergeste woib surmata!
Sest kõige armsam ilma peal,
On innimese ello teal,
Mis igga hing kül ärra teab
Ja kullast kallimaks ka peab. —

Igga hingel, mis ma peal ligub,
Tules leñnab ehk oksas figub,
Roomab maas ehk ellab wees,